

I aixís, el senyor Sedó, que per dir *conreu* diu *cultiu*; que per dir *solament*, diu *siquiera*; que diu *presupuestos*, *desarrollo*, *sifra* (per xifra) i *desde luego*; i que's traboca, i per dir *rius*, diu *rios*... diu, aixís meteix, cada *sens embarg* (sin embargo), *arràn* (a raiz), i *solutsió* (aixís, tal com sona!) que n'hi ha per a fer caure les claus del Cel de les mans del meteix sant Pere en persona.

El senyor Sedó s'ha preocupat de no dir *flete* i dir *nòlit* (cosa que no sab tothom), i de no dir *cuidado* sino dir *cura*; fins diu *anorreament*!... però diu *aixòs* en lloc d'*això*, i deixa anar cada *eco-nòmica*, *ele-mental* (pronuncia-des aixís) i cada *cámara*, que... deixa'm encendre!

En fi: fa patir i fa llàstima.

Però—cal ser justos!—d'això no'n té la culpa ell. La culpa la té la Lliga, que'l posa en semblants compromisos.

La Lliga, en el seu urc d'engruixir ses files, dona patents i fa consagracions a tort i a dret, sense entretenir-s'hi gaire.

I diu, ufana:

—Mireu com anem expandint el nostre camp d'acció! Mireu com conquerim adeptes en tots els camps! Mireu com transformem, com catequitzem, com fem catalanistes...

—Catalanistes? Perdó, companya! Catalanistes, no! Tot lo més... tot lo més... tot lo més feu... *set-mesons en regionalisme!*

MOSSÈN DOBA

NOTES MUSICALS

Palau de la Música Catalana Primer concert de Quaresma

El primer concert de Quaresma organitzat per l'Orfeó Català oferia, com totes les seves festes, un extraordinari interès artístic. Figuraven en el programa composicions dels mestres Nicolau, Llongueras, Joaquim Pres, Victoria i Martí; però tres novitats ens oferien l'atenció: en la primera part, el motet a cinc veus, de Rameau, *Lavorav*, i en la segona part, altre motet a vuit veus, *Surge illuminare*, de Pujol, i *Cant elegiac*, de Beethoven, composicions totes que varen esser interpretades per l'Orfeó Català d'una manera insuperable, essent aclamat, en especial a l'acabar l'última composició, bella pàgina musical digna del colós compositor i on l'Orfeó s'alça a gran altura demostrant la familiaritat que té amb les obres dels grans mestres. Interpretà, ademés, l'Orfeó Català *L'infancia de Crist*, de Berlioz, i *Psalm*, de Cèsar Frank, que li valgueren forces aplaudiments.

Foren igualment celebrats els solistes senyoreta Fornells i senyor Domènech, el mestre Comella—que tingué a son càrrec l'orgue—i el pianista Salvat. Els solistes instrumentals, senyora Sánchez i senyors Vila i Gratacós, meresqueren igualment les demostracions d'afecte de la sala.

S.

La temporada del Liceu

Heusaquí el repertori de la companyia d'òpera que actuarà al Gran Teatre del Liceu la vineta temporada de primavera.

La Fanciulla del West (estrena), Puccini; *Loreley* (estrena), A. Catalani; *Lakmé*, Leo Delibes; *I pescatore di perle*, Bizet; *Otello*, Verdi; *Faust*, Gounod; *I Pagliacci*, Leoncavallo; *Tosca*, Puccini; *I puritani*, Bellini.

Mestre concertador i director d'orquestra,

respectivament, Edoardo Mascheroni i Josep Sabaté. — Sopranos líriques: María Barrientos i Mercè Ferris. — Sopranos líriques dramàtiques: Elisa Raccanelli, Ida Quaitti, i Carme Vertran. — Mezzo-soprano: Dolors Frau. — Tenors: Icili Calleja, Joan Nadal, Josep Taccani i Jaume Illa.—Barítonos: Domenico Viglione-Borghèse, Josep Segura-Tallien i Maties Morro. — Baixos: Vicents Beffoni i C. Giralt. — Direcció escènica: Francisco Casanovas.

L'inauguració de la temporada tindrà lloc el dia 4 del proper mes d'abril amb la carrinonada d'en Leo Delibes *Lakmé*, que interessarà, no propiament per la partitura, sinó per esser interpretada per la nostra eminent diva María Barrientos.

—¿Para impedir qué? ¿Que tu hijo tenga creencias, que sea cristiano?...

—Para impedir que llegara el caso de que mi hijo me considere con desdeñosa compasión, de que me crea un réprobo por quien hay que pedir y rezar a Dios; para impedir que hoy, al oírle, al mirarle, no me conozca en él, porque no hay en él nada de mi vida, de mi pensamiento, de mi alma... Y yo, que te hubiera matado mil veces si hubiera sospechado siquiera que ese hijo de mi vida y de mi sangre no lo era, he consentido un adulterio espiritual; he consentido que infundan en mi hijo un espíritu que no es el mío... Y ahora, ya tarde, lo siento con horror y reniego de mi paternidad... Y como yo, tantos padres, por indiferencia, por tolerancia, hemos dado el ser a una generación que nos llevará... ¿Quién sabe a dónde?... Sí, la culpa es nuestra, es de los que nacimos en los tiroteos de las barricadas, de los que aprendimos, con sangre y con dolor del alma, lo que cuesta la libertad de espíritu y de conciencia, y porque nos creímos libres para siempre, fuimos tolerantes... Y no contamos con que vosotras, mujeres, resucitárais en nuestros propios hijos a los enemigos de la libertad y de la tolerancia...

JACINTO BENAVENTE

SPORTS

Foot-ball

*Els bilbains vencen a l'University S. C.
Contents i enganyats*

Si els periòdics bascs fossin més correctes i menys immodestos al jutjar els èxits (!) dels seus equips quan guanyen a un grup del nostre jugadors, no ens veuríem obligats a desil·lusionar-los i dir-los unes quantes veritats sagnantes.

Però l'istil quixotesc i tartarinesc, al meteix temps que la forma irònica i despectiva que usen al parlar dels nostres millors equips ens col·loca en el dolorós cas de fer unes quantes revelacions que deixin en son degut lloc l'honor del pabelló català.

Començarem per dir que tot l'orgull de superioritat de que estan posseïts els bascs, al creure's que han vençut als suposats equips catalans com el Barcelona, l'Espanya i l'University, no és altra cosa que la lògica conseqüència d'un timo de que han sigut víctimes els bascs per part de dits respectius teams.

Unes voltes per complir compromisos dels clubs d'aquí amb els d'allà dalt; altres per distreure a uns quants jugadors sense treball,

amb un viatget, i algunes vegades per resoldre assumptes particulars de determinats jugadors, s'han improvisat, creat i inventat primers equips que en un meteix dia i hora perdien a Bilbao i guanyaven un match de Campionat a Barcelona. I heusaquí com s'escriu l'història dels grans triomfs (!) del futbolisme basc, vencent a equips catalans falsificats i adulterats, a una mena d'Espanya-Codorniu, a un Barcelona-Meneses i a un University *sevillano*, però jamai als seus primers teams llegítims i complerts, i menys en camps allunyats de Biscaia.

Aquest procedir és una manca de consideració i un engany incalificable, diràn els bascs. Cert és; però també en paguen dits equips les conseqüències, ja que arreu d'Espanya han perdut el prestigi de que fins ara eren mereixedors els colors dels nostres respectius clubs, en tant que ells, els bascs, tenen la gran satisfacció d'haver guanyat als nostres campions.

També nosaltres n'havem sigut víctimes, d'aquesta mena de timos, per part de teams estrangers. Encara recordem uns vagabonds anglesos que, amb un nom molt semblant a Plimsaul F. C., després d'haver-los pagat viatge i hostatge, resultà que'l football sols el coneixien mercès a haver vist algún partit en pel·lícules de cinematògraf.

Naturalment, amb molta facilitat vàrem triomfar, però pel fet d'haver vençut a un equip anglès no havem caigut mai en la ridícula pretensió de creure'ns superiors als anglesos ni a ningú.

Que és precisament el criteri oposat al temperament dels futbolistes bascs.

Tot això sentim molt haver de manifestar-ho, però tenim l'epidermis molt delicada per a seguir callant davant de les injustificades i humiliants ironies dels cronistes deportius de Biscaia.

Barcelona F. C. i R. S. de San Sebastián

Els simpàtics jugadors donostiarres varen celebrar, la passada setmana, dos partits amb el Barcelona. En el primer guanyaren ells per tres goals a dos els nostres. En el segon el Barcelona va pendre la revenja, vencent, per dos goals a zero, als seus contraris.

En conjunt, fou més interessant el primer partit. El Barcelona va fer coses que'ns recordaren el seus millors temps. Si al gran coneixement de joc que posseeixen aquests intel·ligents jugadors hi acompanyessin un xic més de rapidesa, indubtablement que a Espanya foren ells els invencibles.

Dels de la Real en guardarem un bon record. El seu joc és molt noble i elegant, combinen i saben aprofitar les ocasions.

El resultat dels dos matches era el just i equitatiu. No devia haver-hi vençuts ni vencedors. Aixís va esser i ens en alegrem.

EDUARD FELIU

Que mirin els homes de la política centralitzadora els pobles d'Amèrica que varen ser d'Espanya quin exemple els donen de com es practica la llibertat i com a la seva ombra creix i prospera la patria. No els cregueren, no, en ses prèdiques enganyadores; conegueren que ells eren a la llibertat lo que'l rovell al ferro, i s'emanciparen, i els països que baix son domini es morien de misèria, avui, que són lliures i entre ells es confederen, són prou rics per a recullir als que de misèria es moren a Espanya.

ANGEL GUIMERA